

DE HARTSVRIENDIN

Eerder verschenen van Heleen van Royen:

De gelukkige huisvrouw

Godin van de jacht

Je zal er maar mee getrouwd zijn

De ontsnapping

STOUT

De manentester

De naaimachine

Het grote Heleen van Royen zomerboek

HELEEN VAN ROYEN DE HARTSVRIENDIN

Lebowski Publishers, Amsterdam 2016

© Heleen van Royen, 2013
© Lebowski Publishers, Amsterdam 2016
Omslagontwerp: Studio Jan de Boer
Omslagfoto: © Getty Images/CSA Plastock
Typografie: Perfect Service, Schoonhoven
Foto auteur: © Mark Uyl

ISBN 978 90 488 3659 8
ISBN 978 90 488 1796 2 (e-boek)
NUR 301

www.lebowskipublishers.nl

OVERAMSTEL
uitgevers

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Sam die bijna Midas had geheten
gelukkig was je vader slim genoeg
om deze opwelling te negeren
Sam is nu 1,83 meter lang
en groeit nog steeds
Samuel alias Sniep alias de Sammeister
broertje van Olivia
Hoog Sammie, ik kijk omhoog Sammie
and u always make me smile
xmum

Een vriendin is iemand die alles van je weet en toch van je houdt.

Aurelius Augustinus, Romeins filosoof en theoloog

'Ik geloof, dat ik de wijde wereld maar in ga,' sprak het eendje.

'Ja, doe dat!' zei de kip.

Hans Christian Andersen, *Het lelijke eendje*

I

Mijn droom is zo lekker dat ik niet wakker wil worden. Uit alle macht probeer ik mijn ontwakend bewustzijn tegen te houden. Nog even. Alsjeblieft schatje, ga nog even door. Het lukt niet. De werkelijkheid dringt zich genadeloos aan me op. Met een lichte schok realiseer ik me dat mijn handen tussen mijn benen zijn gegleden. Dat moet in mijn slaap zijn gebeurd. Voorzichtig til ik een ooglid op. Het is tien voor halfzeven, Maarten lijkt nog in diepe rust. Zal ik het erop wagen? Ik heb het in geen tijden gedaan. Het is een buitenkans, ik ben helemaal warm en vochtig en zie alles nog levendig voor me. Een schuldgevoel bekruipt me. Eigenlijk zou ik het mijn man moeten gunnen. Maarten zegt altijd: 'Schat, je mag me voor twee dingen wakker maken: voor jouw hete ballen of als je zin hebt in de mijne.' Hij is dol op mijn pittige gehaktballen – net als de kinderen, die hebben ze graag met zoete chilisaus. Maarten eet ze liever puur.

Ik strek mijn hand uit om hem wakker te schudden, maar bedenk me. Vanavond bak ik gehaktballen, dat is een eerlijke ruil. Ik graai mijn kussen onder mijn hoofd vandaan en klem het tussen mijn dijen zoals ik dat deed toen ik nog een meisje was. Nu de droom een stukje terugspoelen. Kijken of het lukt.

Ik stond achter een microfoon in een tv-studio. Ik zong 'Do that to me one more time'. In een droom kan alles, ik zong zuiver, zelfs de hoge uithalen kostten me geen enkele moeite, de gouwe ouwe van Captain & Tennille kreeg een nieuwe glans.

'Kiss me, like you just did. O baby.'

Nooit klonk mijn stem zo verleidelijk. De sensuele klank mist

zijn uitwerking niet. Een van de vier stoelen voor me komt in beweging en maakt de draai waarop ik had gehoopt. Simon heeft een klap op de knop gegeven. De vrouwen in het publiek zetten het op een krijsen, want hij draagt alleen een zwarte slip. Een strakke, zwarte slip en witte sportsokken.

Mijn stem stukt in mijn keel. De plek naast hem op de duozetel is leeg. Misschien heeft Nick griep, of staat hij nog bij de stomerij om Simons pak op te halen. De tv-wereld is snoeihard, *the show must go on*.

De muziek stopt, alles om me heen verdwijnt, Simon verrijst uit zijn stoel en loopt recht op me af. ‘Yvonne,’ zegt hij met zijn volvette Volendamse tongval. ‘O, Yvonne. Wat doe je met me?’

‘Simon,’ stamel ik. ‘Zou je alsjeblieft...’ Ik wil vragen of hij zijn sokken kan uittrekken, ze doen me aan Maarten denken en mijn man is de laatste die ik op dit magische moment voor me wil zien.

Zijn mond smooit mijn protest. Hij trekt me naar zich toe en drukt zijn lippen eerst teder en allengs gulzig op de mijne. Even denk ik dat ik flauw ga vallen. Ik wankel en in een reflex verstevigt hij zijn greep, terwijl hij zijn mond geen moment van de mijne af haalt. Ik geniet van de hitte van zijn huid die door mijn flinterdunne jurkje brandt. Van zijn snel kloppende hart tegen mijn borst. Ik voel hoe zijn opwinding groeit en denk dat ik het besterf als hij zijn hand zonder iets te vragen onder mijn jurk steekt om de binnenkant van mijn dijbeen te strelen. Tergend langzaam kruipen zijn vingers hoger en hoger. Nog even, dan zal hij ontdekken dat ik geen slipje draag. Kim had me dat afgeraden. Het jurkje stond volgens haar beter als je geen lelijke ondergoednaden zag. Ik had mijn dochter eerst voor gek verklaard maar was na enig aarzelen toch overstag gegaan, waar ik nu blij om ben. Hoewel. O mijn god. De tampon. Ik had voor alle zekerheid eentje in gedaan, dat leek me wel zo hygiënisch. Het angstzweet breekt me uit, ik moet Simon afweren en snel ook, voordat hij onverhoeds in het touwtje blijft haken.

Geërgerd schud ik mijn hoofd. Mijn fantasie raakt op drift, dit onttaardt in een nachtmerrie. Waarom heb ik in godsnaam een tampon in, dat verzin je toch niet? En wat doet Kim in mijn droom? Simon en ik zouden samen het beest met twee ruggen spelen en vrolijk elkaars spek wrijven, die richting moest het op. In het echt zal het nooit zover komen, daar heb ik me allang bij neergelegd, maar gun me dan op zijn minst een kruimel van zijn goed gevulde koek.

Fronsend wis ik de tampon en spoel ik voor de tweede keer een stukje terug, naar vlak voordat Simon me zoende. Intussen rij ik driftig op mijn kussen.

Simons hand onder mijn jurk. Nog een keer. Ik adem zwaar. Zijn hand. Mijn jurk. Zijn vingers. Mijn dijbeen. Een straaltje vocht. Iets hoger nog, tikje naar links, voor de kijkers thuis rechts. Een beetje eromheen, schat, niet erop. Dáár ja, precies, daar. Van die cirkeltjes, en dan mag je op een gegeven moment je middelvinger... ahh, je begrijpt me... heerlijk, vooral doorgaan.

Ineens hoor ik iets naast me. Maarten schraapt zijn keel. Ik verstijf.

‘Yvonne de Graaf, kleine stouterd. Wat ben jij aan het doen?’

‘Niks,’ zeg ik snel. Misschien iets te snel. En iets te piepend. ‘Ik heb buikpijn. Ben ongesteld.’ Ik draai me op mijn rug en duw het kussen demonstratief tegen mijn buik. ‘Zeg, ik lag net te denken: zal ik hete gehaktballetjes maken vanavond?’

Hij lacht monter, slaat het dekbed open en staat op. Maarten is een ochtendmens, ik niet. Hoewel ik ook geen avondmens ben. Je kunt mij het best tussen de middag treffen, maar dan nog kan ik niets garanderen.

Wanneer mijn man naar de badkamer is vertrokken doe ik nog een halfslachtige masturbatiepoging, die ik subiet staak als ik de kinderen beneden hoor. Ze hebben ruzie, natuurlijk, een dag niet gebekvecht is een dag niet geleefd.

‘Nog helemaal niks?’ gilt Kim. ‘Waarom niet?’

Jesper roept iets terug wat ik niet versta. Dat hij zich een verdie-

ping lager bevindt staat hier los van, sinds hij slotjes heeft komt er meer speeksel dan tekst uit zijn mond.

‘Mama wordt maar één keer veertig, Jes. Wat hadden we nou afgesproken?’

Fijn, zo’n geheugensteuntje op de vroege ochtend. Nog een week, dan is het zover. Jesper heeft nog niets voorbereid, zoals gewoonlijk. Die komt vast aanzetten met een doos Belgische luxepralines die hij op het laatste nippertje bij de Lidl heeft gekocht. Zo’n kassakoopje van 2,99 euro. Hij zal zijn gift met zoveel charme presenteren dat hij ermee wegkomt. Op Jesper kan ik niet boos worden, al zou ik het willen. Hij is mijn zoon, mijn eerste kind, mijn apengatje. Als ik me eenzaam voel, ga ik op Facebook naar zijn pagina om zijn albums aan te klikken. Op alle foto’s kijkt hij argeloos blij de wereld in, alsof hij zeker weet dat hem alleen maar vind-ik-leuks te wachten staan. Hij is zo’n jongen die je meteen ontwapent. Ik ben zijn moeder. Hij is mijn zoon. Amper geboren maakte hij me al dolgelukkig, zoals hij nog vele vrouwen gelukkig zal maken. Ik ben zo trots op hem, net als op Kim. Hoe suf het ook klinkt, mijn kinderen betekenen alles voor me. Ik vraag me geregeld af wie ik zou zijn als zij er niet waren. En wat er van me moet worden als ze er straks niet meer zijn. Eens zullen ze het nest verlaten, dan blijf ik alleen achter met Maarten, en daar kijk ik enigszins tegen op. Het lijkt me best erg, misschien nog wel erger dan veertig worden. Mona en ik maken er weleens grappen over.

Mona is mijn hartsvriendin. Kim zou zeggen *BFF*, dat betekent *Best Friends Forever*. Kims *BFF* heet Mandy. Nu ik erover nadenk is Mona mijn enige echte vriendin en daarom vanzelf mijn hartsvriendin, maar vooruit, dat is een detail. Als Maarten me niet snapt kan ik altijd bij Mona uithuilen, daar gaat het om.

‘Schat, als je die vent van je zat bent, kom je toch lekker bij mij wonen?’ zegt ze dan. ‘Worden we twee potjes en leven we nog lang en gelukkig.’

Ik weet niet zeker of ze dat serieus meent. Bij Mona weet je zoiets nooit. Ze is ambitieus en heel creatief, maar het heeft haar

erg tegengezeten, daarom leeft ze van een uitkering. Voorheen runde ze een goedlopende kledingzaak met een vriendin die geen vriendin bleek te zijn. Twee jaar geleden heeft dat manwijf haar op slinkse wijze de zaak uit gewerkt. Mona was toen net veertig en raakte in één klap haar carrière en een vriendin kwijt. Ze zat er helemaal doorheen.

‘Waarom kom je niet even bij ons logeren?’ bood ik spontaan aan.

Dat deed ze. Ze nam Viktor en Rolf mee, haar twee Perzische katten. Maarten is allergisch voor honden, katten, paarden en pijnboompitten. Rolf had dat haarfijn door en sprong altijd bij hem op schoot, mijn schat moest elke dag antihistaminepillen slikken. Viktor kon zijn plas niet goed ophouden sinds hij was gecastreerd, die liet het overal lopen.

‘Doet hij thuis ook altijd,’ zei Mona laconiek. ‘Ik ruik het al niet eens meer.’

Op een gegeven moment leek Maarten ook een allergie voor Mona te ontwikkelen. Wanneer hij uit zijn werk kwam en haar op de bank aantrof terwijl ze zat te patchwerken, kreeg hij rode vlekken in zijn nek.

‘De woonkamer stinkt naar kattenpis,’ momperde hij tegen mij voor het slapengaan. ‘En overal slingeren die lappen van haar. Hoelang gaat dit nog duren? Gasten en vis blijven drie dagen fris. Ze is hier al vijf weken.’

‘Het is toch fijn om te zien dat ze weer creatief bezig is? Weet je nog hoe ze in het begin was? Ze at nauwelijks iets, lag alleen maar in bed. Verschrikkelijk.’

‘Wel lekker rustig,’ vond mijn man. ‘Heeft ze al eens aangeboden om mee te betalen aan de boodschappen?’

Ik schudde van nee. ‘Mona heeft alleen een uitkering, dat weet je toch?’ Ik hield wijselijk mijn mond over het feit dat we naast Mona ook Viktor en Rolf onderhielden en wat een dure gasten dat waren. Ze haalden hun neus op voor brokjes van de Lidl en lusten alleen licht verteerbare voeding speciaal voor Perzische katten,

Mona had me het adres van de dierenpeciaalzaak gegeven. Ik ben ook met ze naar de dierenarts geweest voor hun jaarlijkse prikken. Mona was die dag zo down dat ze vergat me geld mee te geven, ik schoot de rekening voor.

‘Wat ben je toch een schat,’ zei ze. ‘Als ik weer wat ruimer in mijn geld zit, betaal ik het je terug.’

Toen we Mona de volgende dag vertelden dat het zo zoetjesaan tijd werd om weer naar huis te gaan, kreeg ze het te kwaad. Ik kan niet zo goed tegen huilende mensen en ging al bijna overstag, maar Maarten keek me streng aan. Als je wordt gedwongen te kiezen tussen je man en je beste vriendin, heb je in feite geen keus.

‘Mag ik ten minste mijn quilt afmaken?’ snifte Mona.

‘Hoelang duurt dat nog?’ vroeg Maarten.

Mona zette haar leesbril op en trok de doorgestikte deken van haar schoot om hem te bestuderen. ‘Ik denk een dag of drie, hooguit vier.’

‘Akkoord,’ zei mijn man.

Vier dagen later aten we voor het laatst met zijn vijven. Mona had gekookt. Vooraf kregen we bruinebonensoep met bacon en ui. Maarten en de kinderen bleefden het niet, ik vond het zo zielig voor mijn vriendin dat ik twee keer opschepte. Als hoofdgerecht serveerde Mona gepaneerde speklappen met aardappelpuree en bieten, op de bieten na ging dat er bij iedereen goed in. Het grootste applaus oogstte Mona met haar toetje: cheesecake met slagroom, verse frambozen en witte chocolade. Er werd bijna gevocht om het laatste stukje. Maarten zei dat hij nog nooit zoiets lekkers had gegeten. Ik vroeg Mona om het recept, dat ze me nog altijd moet geven, net als het geld voor de dierenarts.

Na de koffie met gevulde speculaas stopte Kim Viktor en Rolf in hun reismandje. Maarten had opgezette ogen. ‘Al die emoties,’ grapte hij. ‘Het wordt me te veel.’

Mona nam het woord. ‘Bedankt voor alles. Jullie zijn ontzettend lief voor me geweest, jij in het bijzonder, Yvonne, ik zal het nooit

vergeten.’ Ze stond op om de quilt te pakken, de losse naden waren netjes afgewerkt. ‘Hij is nu van jou,’ zei ze terwijl ze de enorme lap in mijn armen drukte. ‘Hij past precies over jullie bed. Ik heb het opgemeten.’

Nu moest ik iets wegslikken. Al die weken had ze zich uitgesloofd om ons een zelfgemaakt cadeau te kunnen geven. Ik wierp Maarten een licht verwijtende blik toe.

‘Zie je die rode en oranje vuurballen?’ vroeg Mona. ‘Mijn woede heeft zich in de kleuren vertaald. Mooi hè?’

‘Prachtig,’ beaamde ik. ‘En zie ik ook stukjes van een menselijk lichaam, of lijkt dat maar zo?’

Mona glimlachte trots. ‘Dat is het manwif. Ik heb een foto van haar uitvergroot en op stof laten afdrukken. Daarna heb ik haar helemaal aan flarden geknipt en in het patchwork verwerkt. Kijk, dit is een stuk lip. En hier zie je die knokig elleboog van d’r.’

Het idee dat Maarten en ik voortaan onder het verknipte manwif moesten slapen, joeg me schrik aan. ‘Ik weet niet of ik dit kan aannemen, Mona,’ zei ik aarzelend. ‘Je hebt er zo je best op gedaan.’

‘Natuurlijk wel. Op deze manier kan ik het achter me laten. En jij hebt een unieke spreij. Opdat je me niet vergeet.’

‘Alsof ik jou zou vergeten.’ We omhelsden elkaar. ‘Red je het straks wel?’ fluisterde ik in haar oor.

‘Natuurlijk, schat. Onkruid vergaat niet.’

Dankzij die akelige periode met het manwif heeft onze vriendschap zich verdiept. We bellen elke dag en zien elkaar minstens twee keer per week. Mona begrijpt mij als geen ander, we steunen elkaar door dik en dun. Zij beseft hoezeer ik opzie tegen mijn veertigste verjaardag. Ik weet zeker dat ze me zal verrassen met iets heel bijzonders. Misschien heeft ze een quilt met een afbeelding van een doorgestikte Simon gemaakt, hoewel ik betwijfel of die van Maarten op ons bed zou mogen liggen.

‘Het krijgt een strik en rijmt op dik,’ zegt mijn zoon. Hij zit aan de eettafel huiswerk te maken. Kim heeft het al af, althans, dat beweert ze. Ze hangt bij mij op de bank, we kijken samen naar *Boer Zoekt Vrouw*.

‘Hou je bek, straks raadt ze het,’ valt ze uit.

‘Een vogel heeft een bek, je broer een mond,’ corrigeer ik automatisch.

‘Ze raadt het echt nooit,’ zegt Jesper vol bravoure. ‘Mag ik nog wat drinken, mam?’ Hij wijst naar het lege glas voor hem.

Ik sta op. ‘Jij ook een colaatje?’ vraag ik aan Kim.

Er komt geen antwoord. Ze heeft een half oog op de televisie en een half oog op haar mobiel. De communicatie met Mandy en god weet wie nog allemaal meer mag nooit langer dan dertig seconden worden onderbroken.

‘Mandy gaat meedoen aan *The Voice*. Ik wil ook meedoen,’ roept ze als ik in de keuken sta.

Haar broer barst in lachen uit. ‘Heb jij je eigen voice weleens gehoord, Kim? Je klinkt nog erger dan mama.’

Ik incasseer de belediging in stilte en schenk mezelf nog een kop muntthee in. Daarna pak ik de cola voor Jesper. Als ik de drankjes naar binnen breng, zie ik de website van *The Voice* op het scherm van zijn laptop.

‘Als je je wilt aanmelden, gelden de volgende eisen: ten eerste moet je zestien jaar zijn of ouder,’ leest hij voor.

‘Ben ik,’ zegt Kim snel.

‘De tweede vereiste: een adembenemende zangstem...’

‘Ik neem les. Mandy zit ook op zangles.’

‘Eisen drie en vier,’ vervolgt Jesper. ‘Fantastische entertainmentkwaliteiten en een sprankelende persoonlijkheid. Sorry Kim, het gaat hem niet worden.’

‘Waarom ben je zo negatief? Als je zus één ding heeft, dan is het een sprankelende persoonlijkheid,’ meng ik me in de conversatie.

‘Hallo! Ik heb meer dan dat. Mandy vindt me altijd heel grappig.’

‘Mandy is een geit. Ze vindt alles grappig,’ zegt Jesper. Hij slaat zijn arm om me heen als ik zijn cola op tafel zet. Ik kroel door zijn haar. Moet ik me ’s ochtends niet in mijn hoofd halen, als hij net een kwartier in de weer is geweest met zijn gel, nu staat hij het toe.

‘Mag ik meedoen aan *The Voice*, please?’ smeekt Kim. ‘En op zangles?’

‘Je hebt al een sms-verbod vrouwtje, kandidaat worden is geen optie.’

Maarten heeft sms’en naar tv-programma’s in de ban gedaan, nadat Kim bij het eerste seizoen van *The Voice* haar prepaidtegoed voor noodgevallen steeds weer spendeerde aan een deelnemster die uiteindelijk verloor. Ze kon ons in die tijd alleen bereiken door te bellen en na één keer over laten gaan meteen op te hangen. Het irriteerde haar vader mateloos. Na de finale riep Maarten zijn gezin bij elkaar. Kim had rode ogen. Ze had op Skype simultaan zitten snotteren met Mandy vanwege het verlies van de candidate die inmiddels allang in de vergetelheid is geraakt.

‘Kim, offline. Nu!’ beet Maarten haar toe. ‘John de Mol verdient genoeg aan dit programma, hij heeft het zelfs aan Amerika verkocht. Die man heeft miljarden en wat doet hij? Hij troggelt mij zo veel mogelijk van mijn zuurverdiende centen af. *Ik bou van Holland* is toch ook van hem? Goh, goh, wat houdt meneer van Holland. Zolang Holland hem maar spekt, bedoelt hij. Het maakt niet uit hoe vaak je sms’t en voor wie. Je hebt het zelf ondervon-

den, Kim, deze onzin heeft je al je zakgeld gekost. En waarom? Een of andere brulaap heeft gewonnen. Bij de televisie is alles nep.'

'Er stond een notaris op de aftiteling,' merkte Jesper dapper op.

'Een nepnotaris,' zei mijn man stellig, 'of eentje die is omgekocht. Denk je dat John de Mol iets aan het toeval overlaat? Hij wist allang wie de winnaar was, had hij zelf bepaald. Die man krijgt altijd zijn zin. Hij is mul-ti-mil-jar-dair, heeft zeker twee miljard. Weten jullie hoeveel dat is?' Hij wachtte het antwoord niet af. 'Tweeduizend miljoen euro. Dat gaat jullie vader nooit van zijn leven verdienen, jongens, hoe hard hij ook werkt.'

De kinderen en ik reageerden niet, we kenden de riedel. We wisten alle drie waarom De Mol hem zo dwarszat, waarom hij het woord multimiljardair uitsprak alsof het naar een te lang gelegen geel doekje smaakte. Maarten de Graaf zou dolgraag multimiljardair willen zijn. Hij zou er eigenhandig zijn arm voor afzagen, net als die man die klem zat in die rots. Mijn man doet niet voor niets al jaren mee aan de Staatsloterij, de Postcode Loterij, de Lotto, de Toto en de BankGiro Loterij. Vaker dan me lief is vind ik verfrommelde krasloten onder de bestuurdersstoel van onze Citroën. Hoeveel zijn milde gokverslaving ons tot nu toe heeft gekost, heb ik nooit willen uitrekenen, omdat het me somber zou stemmen. En somber zijn is iets voor mannen, een vrouw hoort dat niet te zijn. Mijn taak binnen ons gezin is de stemming erin houden door op strategische plaatsen geurkaarsen te laten branden, de bank te voorzien van zachte kussentjes, met opgewekte tred door het huis te trippelen en iedereen van gezond doch smakelijk voedsel te voorzien. Daarnaast werk ik parttime bij de Vogelopvang, als vrijwilligster. Volgens Maarten lever ik daarmee geen wezenlijke bijdrage aan de samenleving en ook niet aan ons huishouden. Hij noemt mijn hulp aan de vogels een hobby, een sociaal gebeuren. Ergens heeft hij wel gelijk. Ik ben niet zo ambitieus, ik hou van gezelligheid.

‘Als ik mee mag doen, zal ik nooit meer zeuren als ik iets bij de supermarkt moet halen wat jij vergeten bent. Ik doe elke dag boodschappen voor je.’ Mijn dochter is een drammertje. ‘Elke dag, ik belooft het.’

‘Maarten!’ roep ik naar boven. ‘Kim wil meedoen aan *The Voice*. Mag ze op zangles?’

Dat was niet de bedoeling. Ze werpt me een boze blik toe.

‘Zangles?’ roept Maarten na een halve minuut terug. ‘Kost gemiddeld 30 euro per uur. Ik kan het online regelen. Gaat wel van je zak- en kleedgeld af.’

‘Het was een grapje, pap!’ Kim springt op van de bank, rent naar boven om haar toelagen veilig te stellen en komt even later hijgend terug.

‘Pak de koektrommel even,’ zeg ik. ‘Volgens mij hebben we nog lange vingers.’

Ze haalt de trommel uit de keuken en zet hem open voor me neer. Terwijl ik een lange vinger in mijn thee doop, tikt ze iets in op haar smartphone.

‘Eén lange vinger is 41 calorieën,’ deelt ze even later ongevraagd mee. ‘Als je er vier eet – wat je zeker gaat doen – moet je ruim een halfuur gras maaien om ze te verbranden.’

‘Zoveel gras hebben we niet,’ werp ik tegen.

‘Een kwartier beachvolleybal kan ook.’

‘Beachvolleybal? Het is december.’

‘Dan moet je tien minuten bergbeklimmen óf ruim een halfuur huishoudelijk werk doen.’

Ik pak nog een koekje. Ze heeft gelijk. Als er één vinger over de dam is, volgen er meer. Ach, wat maakt het uit. Ik ben al aan de man en 69 kilo is een mooi gewicht. Zolang ik onder de zeventig blijf, vind ik het best. Maarten klaagt nooit over mijn rondingen, integendeel. Als hij klaagt, is het omdat hij vaker wil dan ik, precies zoals het hoort in een gezond huwelijk.

‘Vogelkooien schoonmaken, hoeveel calorieën kost dat?’ vraag ik.

‘Staat er niet,’ zegt Kim.

Boer Zoekt Vrouw is afgelopen. Ik heb de tv uitgezet. Als ik dat niet zou doen, zou hij altijd aanstaan.

‘Je verjaardagscadeau krijgt een strik en rijmt op dik.’ Jesper is terug bij zijn favoriete onderwerp. ‘Wat zou het zijn: klein en fijn? Of lang en lekker?’

‘Hopelijk lang en lekker,’ grinnikt Kim. ‘Dan heb ik er ook wat aan.’

‘Kim! Hou op met die vieze praat.’

‘Er is niets vies aan,’ zegt Jesper.

Ik hoop niet dat Kim met mijn cadeau aan de haal gaat. Sinds mijn dochter dezelfde schoenmaat heeft als ik beschouwt ze mijn kast als haar kleine paradijs. Ze pikt er hakken uit waar ik super-zuinig op ben en legt ze nooit terug. Laatst vond ik mijn beeldschone suède pumps van Chloé zwaar gehavend terug onder haar bed. Ze zagen eruit alsof er een halve marathon op was gekluund over schots en scheef gelegde kinderkopjes. Na mijn uitbrander beloofde Kim plechtig ze te zullen laten repareren, wat ze natuurlijk niet deed.

‘Wat je krijgt, is helemaal alleen voor jou,’ stelt ze me gerust. ‘Jij wordt veertig, ik niet. Nog lang niet.’

Broer en zus kijken me grijnzend aan.

‘Wrijf het er maar in,’ zeg ik met een zucht. Veertig.

Veertig met de v van verschrikkelijk, vergrijzing, verlies van veerkracht. De v van vroeger had ik nog geen rimpels, vervlogen tijden, voorgoed voorbij, vanaf nu bergafwaarts, vaarwel jeugd, vergane glorie, vergeet het verder maar.

Met dolfijnen zwemmen rijmt in de verste verte niet op strik of dik, terwijl ik daar stiekem op hoop. Ik heb al een paar subtiële hints gegeven. Vorige maand nog – we zaten met zijn vieren in de auto op weg naar mijn ouders – verzuchtte ik: ‘Mona heeft in Mexico met dolfijnen gezwommen. Ik had haar gister aan de telefoon, ze is net terug. Het was heel bijzonder. Ze moest verschrik-

kelijk huilen, zei ze. Die hele geschiedenis met dat manwif kwam weer boven. Het schijnt dat zo'n dolfijn je stemming haarfijn aanvoelt, dat hij je troost...'

'Moest Mona worden getroost?' vroeg Kim, die maar half luisterde. 'Waarom? Op Facebook leek het of ze de vakantie van haar leven had. Hoeveel foto's kan een mens uploaden? Ik werd gestoord van al die strandfeestjes en zonsondergangen.'

Tussen Jesper en Kim ontspoon zich een discussie over de pagina van mijn beste vriendin. Ze had een nieuwe profielfoto ingesteld. Het was een zelfportret met sombrero dat ze in Mexico met houtskool had getekend.

'Suf,' oordeelde Jesper.

'In elk geval een verbetering ten opzichte van de vorige,' vond Kim.

Ook Maarten haakte op het onderwerp in, maar niet zoals ik had gehoopt: 'Dus Mona is helemaal naar Mexico gevlogen om uit te huilen bij een dolfijn? Dat moet toch goedkoper kunnen, ha ha ha.'

Later die week stuitte ik in de supermarkt op een vrouwentijdschrift dat een speciale winteraanbieding had voor een bezoek aan het Dolfinarium, inclusief een interactie met dolfijnen. Ik kocht het blad en liet het strategisch opengeslagen op de eettafel liggen. Het bleef onaangeroerd. Om het een betere kans te geven, legde ik het in het tijdschriftenmandje naast de wc. Ook daar lag het stilletjes te verstoffen. Ik besloot het minder subtiel aan te pakken en legde het blad op het bureau van Maarten, dwars over zijn toetsenbord, met voor de zekerheid een knalgele Post-it bij de tekst 'Winteraanbieding: zwemmen met dolfijnen met 25 procent korting'. Na twee dagen trof ik het tijdschrift met Post-it en al aan tussen de oude kranten. Ik wist niet wat ik ervan moest denken.

'Is mijn cadeau eetbaar?' vraag ik.

Jesper doet alsof hij diep nadenkt.

'Eetbaar is een ruim begrip,' zegt hij ten slotte. 'In principe zou je het kunnen opeten, maar ik raad het je af.'

Kim pakt de laatste lange vinger uit de koektrommel. 'Je hebt er zeven op, dat is 287 calorieën. Van onze verrassing zul je langer genieten. En je komt er niet van aan.' Ze steekt het koekje in haar mond. Ze kan het lijden.

'Kun je ophouden over die calorieën, alsjeblieft? Ik weet het nu wel. En ik waarschuw jullie vast: als ik wéér een abonnement op de sportschool krijg, zal ik wéér niet gaan.'

Jesper en Kim werpen elkaar een veelzeggende blik toe. Is het een gelukkig-dat-we-dat-niet-hebben-gedaan-blik of een ze-zal-het-er-maar-mee-moeten-doen-blik? Ik twijfel.

'Nog niets gekregen en nu al ontevreden,' concludeert Jesper. 'Begrijp je nu hoe lastig het is om voor jou iets te vinden? Je bent verwend.'

'Verwend?' echo ik verbaasd.

'Hoe wil je het anders noemen? Je hebt alles wat een mens nodig heeft en je hoeft er geen dag voor te werken, zoals papa. Zolang je getrouwd blijft heb je geen zorgen en nul stress.'

Waar komt dit ineens vandaan? Jesper, mijn apengatje, opent de aanval op mijn bestaan, vlak voor mijn veertigste verjaardag, uitgerekend nu ik kwetsbaarder ben dan ooit.

'Hoezo heb ik geen zorgen? Ik zorg overal voor, jongeman. Ik sloof me elke dag uit voor jullie. Ik zorg voor het huishouden, voor een goede sfeer, voor harmonie. Dankzij mij kan iedereen hier zich volledig ontplooiën, jij ook. Besef je dat wel?'

'Hij plaagt je maar,' zegt Kim vergoelijkend. 'Je moet niet zo happen. Je bent de beste moeder van de wereld en je krijgt een onwijs leuk cadeau.'

Ik frons. Het zou op zwemmen met dolfinen kunnen slaan, het is mogelijk, ik sluit het nog niet helemaal uit. 'Wanneer mag ik het openmaken, 's ochtends meteen bij mijn ontbijt op bed?'

Maarten komt de kamer binnen. 'Zit je moeder weer naar haar cadeau te vissen?' vraagt hij. 'Verwacht van mij niet te veel, Yvonne, het is crisis. Het groeit me niet op mijn rug.'

De v van verwacht niet te veel, dat is Maarten ten voeten uit.

Hij plant een zoen op mijn haar. ‘Nog even geduld. Over zeven nachtjes ben je aan de beurt.’

‘Je leven zal nooit meer hetzelfde zijn.’ Kim klinkt onbedoeld onheilspellend.

Veertig. Nooit meer ergens in de dertig. Twintig is een ver verleden. Ik heb een man, een zoon, een dochter, een beste vriendin en soms red ik een vogel. Om precies te zijn: ik verzorg vogels die door anderen zijn gered. De ene keer is het een meeuw met een gebroken vleugel, de andere keer een eend met een vishaak in zijn snavel en laatst heb ik drie uit het nest gevallen mussen grootgebracht. *Je bent verwend. Je hebt alles wat een mens nodig heeft.* De woorden van Jesper dreunen na in mijn hoofd. Als ik alles al heb, waarom voel ik me dan plots zo verpletterend leeg?

3

Kims lievelingsscheldwoord voor haar broer is ‘dwerg’. Hij reageert daar doorgaans laconiek op. Jesper is zeventien, Kim zestien. Hij 1,74 meter, zij 1,75 meter. Kim is altijd lang geweest, bij haar geboorte mat ze 54 centimeter en haar groeicurve voorspelde een modellenlengte van 1,79 meter. De prognose van Jesper ben ik vergeten, die zal wel gemiddeld zijn geweest. Hij posteert zichzelf elke maand met een meetlint tegen de muur naast zijn bed en vraagt zijn vader het streepje te zetten. Onze zoon heeft hoge verwachtingen van zijn lengte. ‘Nog even, dan zal ik de rest van mijn leven op je neerkijken,’ zegt hij na elke meting tegen zijn zus. Ik ben 1,68 meter, het hele gezin kijkt op mij neer, dat ben ik gewend. Mijn groeicurve voorziet louter krimp.

Dat Kim zich zo snel na Jesper aandiende, was niet de bedoeling. Ik gaf borstvoeding en verkeerde in de veronderstelling dat dit als voorbehoedmiddel zou werken; dat had een lactatiekundige me wijsgemaakt. Gerda heette ze, ik kwam haar tegen in de praktijk van de voedvrouw, waar ze folders aan het neerleggen was. Ze drukte me er gelijk eentje in de hand. In *Borstvoeding? Natuurlijk!* werden de voordelen van borstvoeding puntsgewijs opgesomd. Je kreeg het ene pluspunt na het andere om je oren geslagen, minpunten waren er niet. Als je de folder dichtsloeg, dacht geen haar op je hoofd eraan om je baby ooit met flesvoeding in aanraking te brengen.

‘Wat ook zo fijn is,’ zei Gerda met een knipoog, ‘het is een natuurlijke manier van anticonceptie. Je hoeft dus niet aan de pil. We willen toch niet dat er hormonen in de melk terechtkomen?’

Maarten stond luttele weken na de geboorte van Jesper te trap-pelen om het weer te doen. Ik zei dat ik last had van mijn hech-tingen, in werkelijkheid kon ik het vooral psychisch niet aan; de gedachte dat er weer iets in zou moeten nadat er zoiets groots was uit gekomen. Een paar maanden wist ik mijn mans pogingen tot paring af te houden, maar op een gegeven moment begon hij onze lactatiekundige te citeren.

‘Weet je nog wat Gerda heeft gezegd?’ vroeg hij. ‘Rust, rein-heid en regelmaat zijn heel belangrijk, maar vergeet nooit de r van romantiek.’

Vervolgens verraste hij me door een lang weekend te boeken in Wellness Resort De Zwaluwhoeve. Ik kolfde me vooraf het schompes en liet Jesper plus ruim 2 liter hormoonvrije moeder-melk achter bij mijn ouders. In het resort legde Maarten me zo in de watten – ik kon alle behandelingen krijgen die ik wilde, geld speelde geen rol – dat ik zwichtte.

Ik zwichtte en raakte zwanger van Kim zonder het te weten. Mijn huisarts liet me een zwangerschapstest doen toen mijn men-struatie maar niet op gang kwam. Die was positief. Dokter Mens legde me hoofdschuddend uit dat de eerste eisprong na een be-valling vóór de eerste menstruatie komt, dat het niet omgekeerd is. Maarten kreeg die avond te horen dat hij voor de tweede keer vader zou worden.

‘Ik ben zwanger.’

‘Wablief?’

‘Ik ben zwanger. We krijgen een kind.’

‘Hoe kan dat nou? We hebben het pas één keer gedaan,’ zei hij enigszins beschuldigend. Hij had duidelijk meer verwacht van de r van romantiek.

‘Je bent een scherpschutter, schat.’

Mijn Bokito begon te grijnzen en trommelde zich nog net niet op zijn borst. ‘De spa,’ zei hij gelukzalig. ‘Weet je nog? Jij had die *hotstone*-massage van 75 gulden gehad, daarna heb ik je genomen in het Turkse stoombad.’